

Bilaga 2, slutprodukt del 1

Minnenas rekviem

Det finns vissa tillfällen som vi gärna vill minnas. Det finns tillfällen som vi minns fast att vi egentligen inte vill och sen finns det de tillfällen där det kvittar vare sig vi minns dem eller inte. Det senare, det mest ovanliga. I alla fall enligt mig. Tidens fullständiga makt avgör varje enskilt minnes öde. Varje nu blir till ett sen som blir till ett då. Och så där håller det på. Just nu är ett nu. Just nu är ett nu som antingen kommer att minnas, eller helt enkelt inte.

När hon var liten och blev sjuk, fick hon ofta en riktigt retlig hosta, nästan kruppliknande. Varje gång hon blev förkyld, kom den där hostan som ett brev på posten. Den höll henne ofta vaken om nätterna och deras stora hus till trots, skulle hon inte bli förvånad om hon höll resten av familjen vaken på köpet. Hostan varade vid varje förkylning fram till tonåren. Mamma brukade alltid retas med henne och påpeka att det bara var spädbarn som hade krupp.

När hostan var som värst under förkylda höstmånader, kunde den hålla henne vaken i timmar. Då fick hon allt som oftast ordern att mitt i natten ställa sig ute på balkongen i den kalla nattluften för att skona luftrören. Och där stod de dessa ändlösa nätter, hon och pappa. Eller egentligen mestadels hon själv, när pappa blev för trött och gick in och lade sig igen. Lika mycket som hon hatade den där tillsägelsen om att ställa sig ute på balkongen, lika mycket älskade hon det. Det var något speciellt med att stå där ute i den isande klara natten och se ut över grannskapet. Det fanns något evinnerligt i det. Hon, ensam vaken i hela hennes värld, blickandes ut över husen som alltid varit en del av hennes här.

Just nu är ett nu. Just nu är ett nu som antingen kommer minnas, eller helt enkelt inte. Det ovanliga med just detta nu är att det innerligt inte spelar någon roll.

Han önskade en matematisk proffesur
med intellekt, guldklocka och trimmat hår
blev intvingad i familjär censur
som ättika i ett öppet sår

Att le och smutta på ett glas rosé
i sällskap med hustru och flicka

rinnig sås huvudrätten blasé
chips med dipp och rödvinshicka

Svordomar när stegen vinglar
Sågspånet täpper igen näsa och hals
Minnet väcks när snöflingor singlar
De omfamnas ömt i sjömansvals

Andas in, andas ut. Och så in igen. Något förbjudet och samtidigt så befriande.

Bara hon i hela hennes värld som var vaken och det enda hon behövde göra var att andas in och andas ut.

En vals hörs på svag volym från den gamla radion i köket. Det är en sådan där gammal modell som bara äldre människor har hemma, den påminner om en svunnen tid. En tid som tillhör dåtiden, det som var, som inte kommer tillbaka. Precis som allting annat. Den står på skänken till höger innanför köksdörren där den alltid stått. En gång i tiden måste den ha varit vit, men så länge hon kan minnas har den alltid varit så där gulnad som den är nu. Solen från köksfönstret, alla år av matos och stekfett har satt sina tydliga och oåterkalleliga spår på den lilla mackapären. Fläckig och ful står den där på köksbänken, envist spelandes på en gammal sjömansvals. Varför hon råkar veta vilken vals det är, har hon ingen aning om, bara ännu en melodi som hon utan anledning sparar i sitt undermedvetna. Hon bryr sig inte om att stänga av den utan fortsätter in i matrummet. Hon går långsamt genom de tomma rummen, lyssnar på sina knarrande steg på parketten och sjömansvalsen som blir allt svagare när hon lämnar köket bakom sig. Hon vet inte varför hon är här. Inte heller varför hon långsamt tar sig igenom rum efter rum. Hon rör ingenting på sin väg. Det silar in svaga strimmor av solljus genom de neddragna persiennerna i vardagsrummet och avslöjar dammet som flyger genom rummet. Byrån, trasmattor, brevkniv, fotografier från förr. Hon vänder sig om, tar en sista blick på radion vars vals nu bytts ut mot en sävlig mansröst, innan hon går ut genom ytterdörren. Hon går längs den stenbekladda gångstigen, passerar den öppna grinden, smäller igen den efter sig som hon alltid gjort och lämnar huset bakom sig utan att vända sig om. Hon minns hur det ser ut, hon behöver inte se efter. Hon lämnar, det står kvar.

Just nu är ett nu. Just detta nu är hennes då.

